

Od roku 1989 zde zase salesiáni pracují spolu se sestrami salesiánkami a velkým množstvím dobrovolníků. Snaží se jako Jan Bosko pomoci nalézt mladým smysl života v radosti a službě druhým. O jejich práci se můžeš dočíst také na

www.brno.sdb.cz

Pokud máš jakýkoliv dotaz, nebo se chceš jen s něčím svěřit, napiš nám na adresu

komunita@brno.sdb.cz

Rádi ti odpovíme. A konečně, když se dostaneš někdy do Brna, nezapomeň nás navštívit v oratoři na adrese: **Foerstrova 2, 616 00 Brno-Žabovřesky**

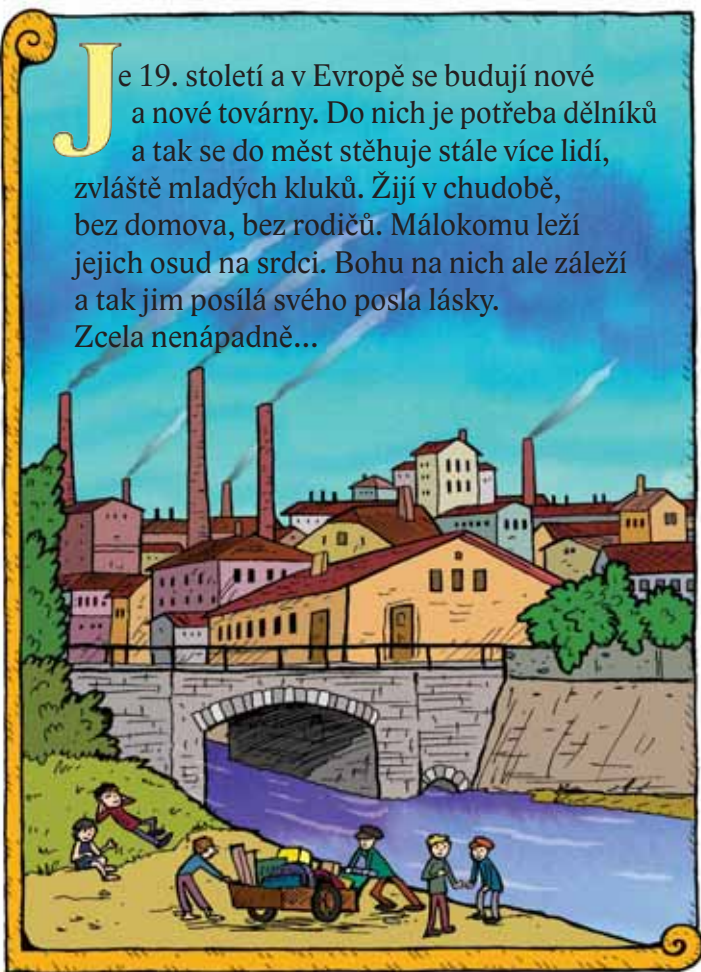
Těšíme se na tebe!

DON BOSKO

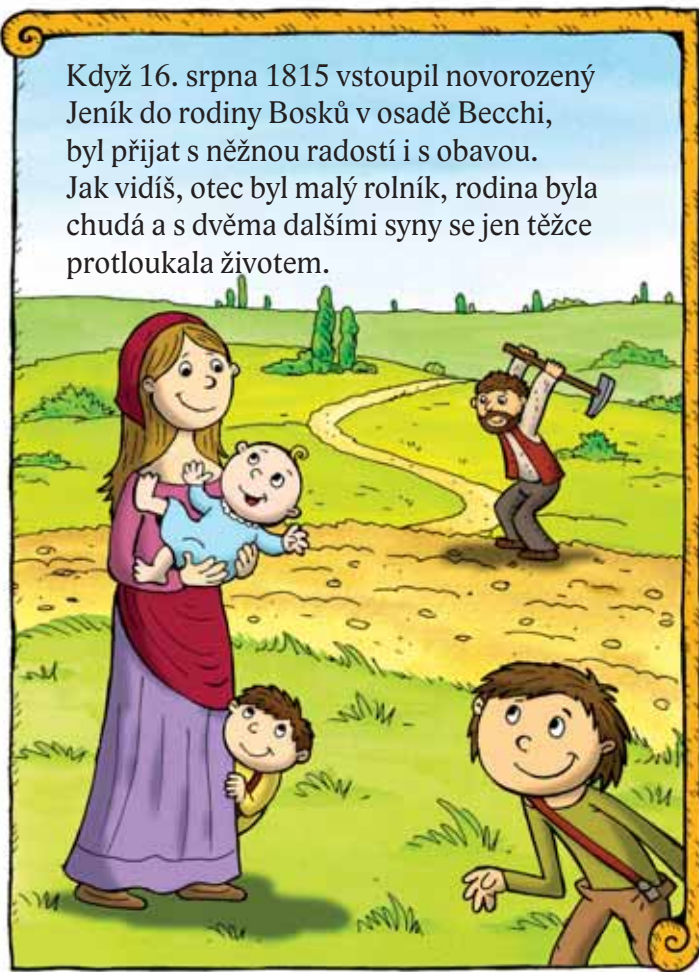
Ilustrace Alena Urbánková

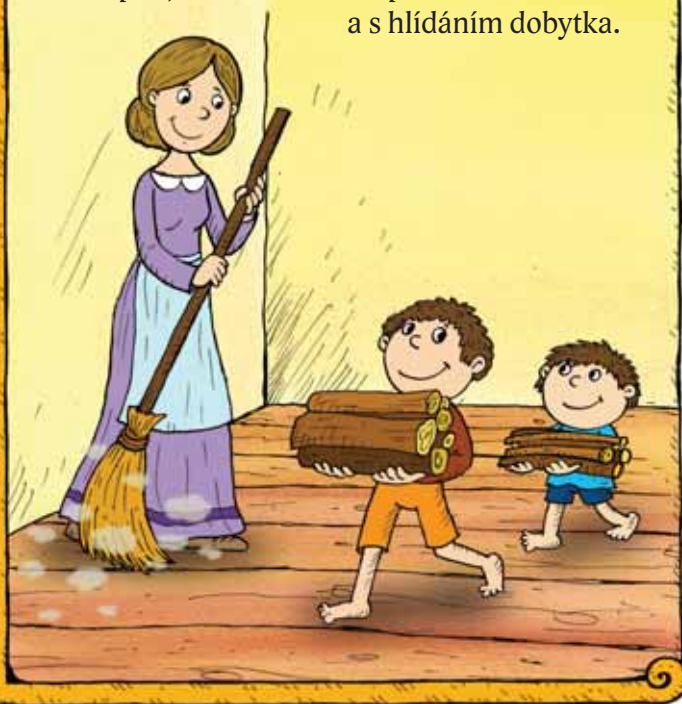
Je 19. století a v Evropě se budují nové a nové továrny. Do nich je potřeba dělníků a tak se do měst stěhuje stále více lidí, zvláště mladých kluků. Žijí v chudobě, bez domova, bez rodičů. Málokomu leží jejich osud na srdci. Bohu na nich ale záleží a tak jim posílá svého posla lásky. Zcela nenápadně...

Když 16. srpna 1815 vstoupil novorozený Jeník do rodiny Bosků v osadě Becchi, byl přijat s něžnou radostí i s obavou. Jak vidíš, otec byl malý rolník, rodina byla chudá a s dvěma dalšími syny se jen těžce protloukala životem.

Bohužel, Jeníkovi zemřel ve dvou letech tatínek. Maminka Markéta byla statečná žena a vzala na sebe všechnu těžkou práci na poli. Chlapci museli převzít každý svůj díl zodpovědnosti. I malý Jeník, jak toho byl schopen, začal s drobnou prací doma a s hlídáním dobytka.

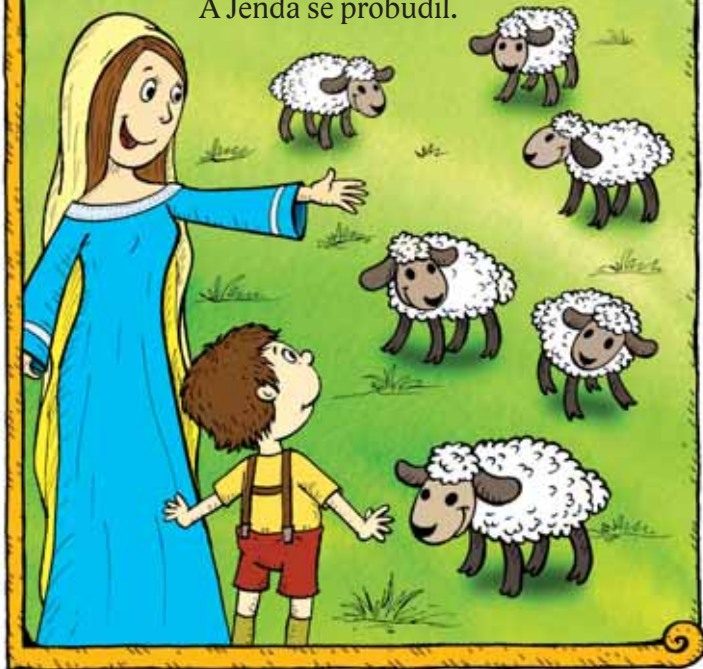
Uběhlo dalších sedm let. Jedné noci se Jendovi zdál zvláštní sen: ocitl se na louce, kde byla spousta klejících kluků. Jenda mezi ně vběhl a začal se s nimi bít. Nechtěl, aby tak mluvili. Bylo to bezvýsledné. Najednou se objevil zářící muž a řekl mu: „Jendo, tyto své přátele nezískáš bitím, ale láskou. Vysvětlili jim, jak je zlo škaredé a dobro krásné. Dám ti k tomu učitelku.“

A vtom se vedle něj objevila vznešená Paní...

Chlapci se změnili v roztodivná zvířata. Paní vzala Jendu za ruku ... a zvířata se přeměnila v přítulné beránky. „Toto musíš udělat pro mé syny. Až přijde čas, všechno pochopíš!“ ...

A Jenda se probudil.

Díky snu pochopil, že více dokáže laskavostí a radostí, než trestáním.

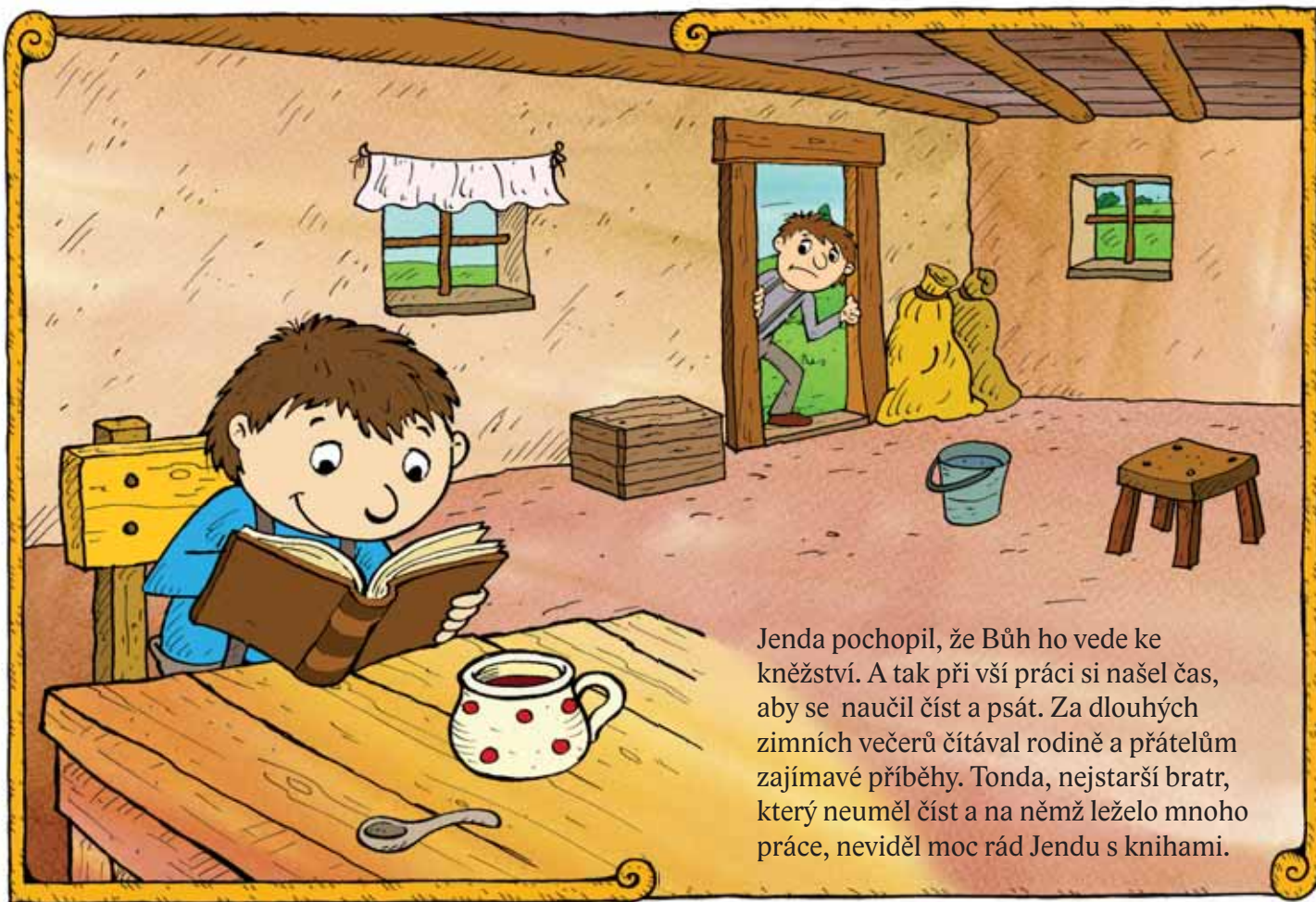
A našel svůj zvláštní způsob, jak přitáhnout kamarády, jak je zaujmout pro dobro a pro Boha...

Začal se učit a předvádět kouzelnická a artistická čísla. Stálo ho to spoustu práce, pádů, modřin a času, ale odměnou mu byl velký zájem okolí.

A když pak nastala chvíle vrcholného akrobatického čísla, přerušil program a pomodlil se s lidmi, nebo jim převyprávěl

něco z evangelia. Tak
zaséval do jejich srdcí
dobro a lásku
k Bohu.

Jenda pochopil, že Bůh ho vede ke kněžství. A tak při vši práci si našel čas, aby se naučil číst a psát. Za dlouhých zimních večerů čítával rodině a přátelům zajímavé příběhy. Tonda, nejstarší bratr, který neuměl číst a na němž leželo mnoho práce, neviděl moc rád Jendu s knihami.

Vztahy mezi dvěma bratry se stále zhoršovaly. Tondovi se zdálo, že Jenda stále leží v knihách a málo pracuje. Jenda mu nezůstával jeho výpady nic dlužen. Matka Markéta s těžkým srdcem rozhodla, že nejmladší musí na čas z domu. A tak Jenda jednoho zimního rána opouští rodné Becchi.

Přijali ho na statku Mogliových. Během své práce si vždy našel také trochu času na četbu a studium. V zimě dokonce mohl navštěvovat i školu. Jak jinak, i zde shromažďoval chlapce, předváděl jim svá kouzla, četl jim a modlil se s nimi. Byla to dobrá příprava na jeho životní poslání.

Ve svých patnácti letech se vrátil domů. Antonín, který se chtěl ženit, již zmoudřel. Janovo úsilí o studium podpořil starý kněz Don Calosso. Snažil se pomoci chlapci uskutečnit jeho rostoucí touhu po kněžství. Don Calosso jej přijal i do svého domu, ale jeho brzká smrt zbourala Janovy tajné sny.

Jan měl velkou chuť studovat, ale škola v Castelnuovu byla daleko od domova. Každý den musel za každého počasí absolvovat dvacet kilometrů. Ostatní spolužáci si z něj dělali legraci pro jeho chudé oblečení. Necháпали, proč kluk od krav tolik touží po vzdělání.

Matka Markéta neměla peníze, aby mohla dát Jana zapsat na vyšší školu do Chieri. Nezbylo, než aby si Jan vzal pytel a obešel známé a sousedy, aby mu přispěli na studia. I to byli chudí lidé a tak dostal místo peněz hrozny, kukuřiči, obilí. Po celá studia bude ubytování platit potravinami.

Práce, které musel vykonávat aby si vydělal na živobytí, mu zabíraly hodně času. A protože nechtěl zanedbávat ani studium ani modlitbu, dostal se často do postele až hodně pozdě v noci.

Jeho zájem o přátele nesl dobré plody. Protože byl vynikajícím studentem, pomáhal mnohým spolužákům se studiem. A tak se kolem něj začali seskupovat chlapci, kteří jako on chtěli usilovat o dobro. Dali si název: „Veselá společnost“.

Když skončil studia, vstoupil konečně do semináře. Tolik po tom toužil. Ale nezapomínal na své přátele a kdykoliv nastaly prázdniny, vždy se k nim vracel.

Konečně se splnil Janův sen: 5. června 1841 byl vysvěcen na kněze. Od té chvíle mu všichni začali říkat „Don Bosko“. Don Cafasso, jeho rádce, mu ukázal bídu mladých lidí v Turíně. Mladých, žijících na ulicích, bez jídla, bez práce, bez rodiny, zvláště příležitostných stavebních dělníků. Protože se o ně nikdo nestaral, velice snadno zhrubli a spolčovali se do násilných skupin.

Ale Don Bosko ještě neviděl vše. Don Cafasso ho vzal do turinské věznice, kde uviděl odsouzené chlapce. Často se sem dostali za obyčejnou krádež chleba, protože neměli co jíst. A každým uvězněním se snižovala jejich naděje do budoucna. Don Bosko s nimi hluboce cítil a poznal, že pro chudé mladíky musí něco udělat. Vězení není místo pro chlapce.

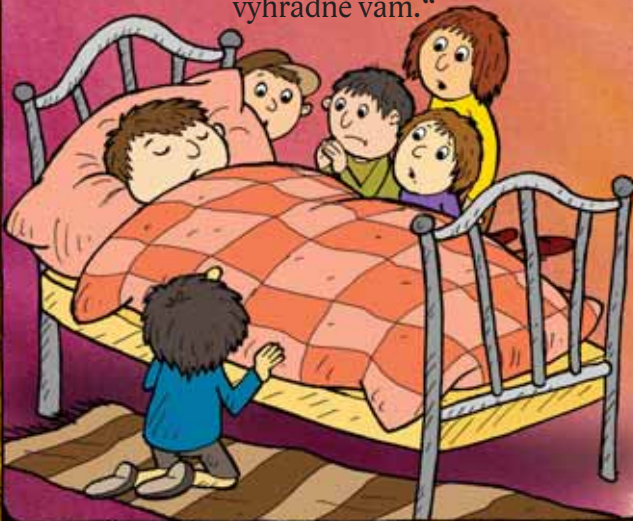
8. prosince 1841 na svátek Neposkvrněné se Don Bosko chystal sloužit mši svatou, když do sakristie vstoupil zanedbaný výrostek. Kostelník se ho snažil vyhnat ven. „To je můj přítel“, zastal se Don Bosko chlapce. Po bohoslužbě se dal do řeči s mladým Bartolomějem Garellim. Zjistil, že je to sirotek, zcela bez vzdělání, pracující těžce jako stavební dělník, aby se uživil. Když Bartoloměj zjistil, že ho se zajímavým knězem spojuje umění pískat a nejen to, slíbil mu, že příště přijde se svými kamarády.

Vyčerpávající práce, nedostatek spánku a napětí z nebezpečí přivedly Dona Boska na práh smrti. Těžce onemocněl. Lékař již nad ním zlámal hůl, ale stovky chlapců se vrhly před Bohem na kolena a modlily se celé dny za zdraví svého duchovního otce. Mnozí učinili Bohu závažné sliby, když se Don Bosko uzdraví. A skutečně, po několika dnech mohli s jásotem přivítat nemocného mezi sebou. Don Bosko tehdy řekl: „Ujišťuji vás, že můj život od této chvíle patří výhradně vám.“

Don Bosko měl v hlavě velké plány, které ale nemohl realizovat sám. Potřeboval kněze a laiky, kteří by pracovali v oratořích, školách a dílnách, které chtěl otevřít pro potřebné chlapce. 26. ledna 1854 pozval k sobě několik mladých, kteří s ním již několik let pracovali a nabídl jim trvalé společenství. Ti, kteří souhlasili, vytvořili řeholní společenství „Salesiánů“, pojmenovaných podle laskavého světce Františka Saleského.

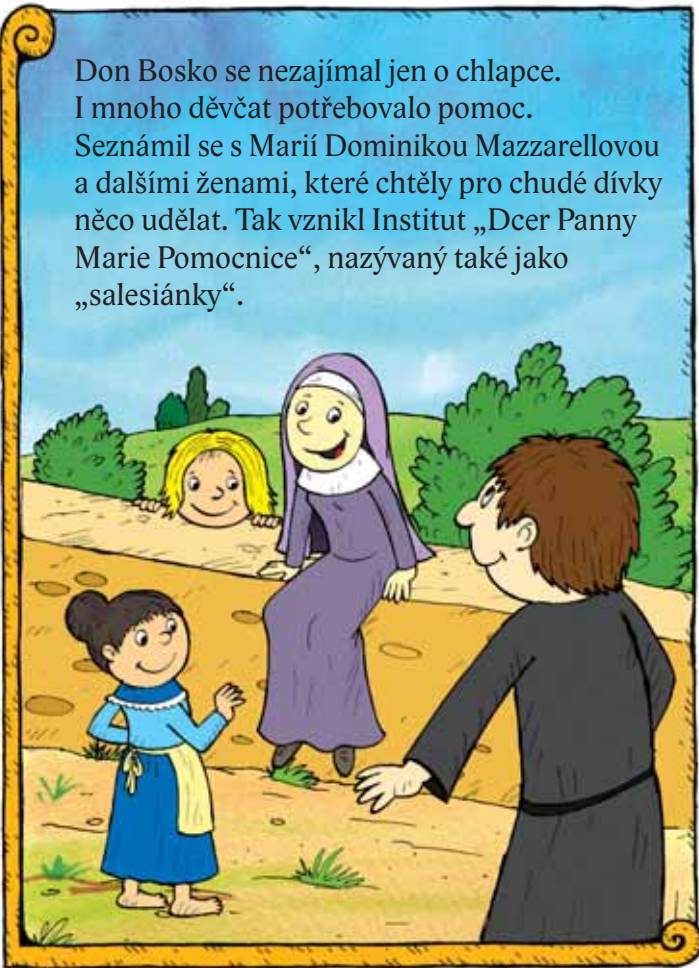

Jedním z chlapců, kteří přišli bydlet a studovat k Donu Boskovi byl Dominik Savio. Byl to zajímavý chlapec, který chtěl zasvětit svůj život pomocí ostatním hochům s jejich těžkostmi. Bohužel brzy těžce onemocněl a 9. března 1857 ve věku 15 let zemřel. Papež jej prohlásil za svatého v roce 1954.

Nejen chlapci hledali Dona Boska. Osoby všech postavení i věku u něj hledali odpovědi na své otázky, možnost vyzpovídat se. Přicházeli z celé vlasti i z cizích zemí.

Don Bosko se nezajímal jen o chlapce. I mnoho děvčat potřebovalo pomoc. Seznámil se s Marií Dominikou Mazzarellovou a dalšími ženami, které chtěly pro chudé dívky něco udělat. Tak vznikl Institut „Dcer Panny Marie Pomocnice“, nazývaný také jako „salesiánky“.

Léta běžela, a i Don Bosko zestárl. Jednoho dne ulehl na lůžko a již nevstal. Zemřel 31. ledna 1888 poté, co vzkázal svá poslední slova hochům: „Řekněte mým chlapcům, že je očekávám v nebi.“

